

meditantis superare caput, vel ad mentis quoque stuporem adigere posse videantur; quoties earum consideratio animum intelligentis cordatiq[ue] viri subire contingit. Tu hinc, Christiane Lector, potentiam Opificis Dei; Tu hinc admirabilem, ab omniq[ue] humanâ prudentiâ alienam, hujus Mundi animadvertente gubernationem. Complectere, quæso, cogitatione, quàm ridiculos se præbeant illi, in suo oppido, in suâ qui villâ caulâvé impotenter dominâtur; eoq[ue] nomine, in Mundo unicè respici se debere vanissimè sibi persuadent: nec quàm exiguum spatium, territorium quoq[ue] satis amplum in mundano occupet globo; nec item quæ Majestas atque libertas sit Philosophi Cosmopolitæ, animo satis sobrio perpendunt.

2. Novum hunc Orbem, exploratum detectumque iri aliquandò, multorum vel vaticinationibus, vel conjecturis cognitum prædictumque jam olim fuisse videtur: & admirationem meretur cum primis Oraculum Senecæ nostri, qui in Medæâ, *ad fin. Actus 2.* ita vaticinatur.

*Venient annis secula seris,
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxet; & ingens pateat tellus,
Tiphysq[ue] Novos detegat Orbes:
Nec sit terris ultima Thule!*

Fidem hujus prædictionis, eventus ita ex omni parte comprobavit; ut nequeam ad stipulari (prudenter aliàs rerum æstimatori) Josepho Acoftæ, qui *libr. 1. de L' histoir. des Indes, c. 11.* casu hæc, & ex licentiâ poëticâ prolata fuisse putat. Quin nec dubium habere queo, idem hoc Cumanam indicavisse Sibyllam; quæ (ut ex suo sensu Vergilius interpretatur) ita est vaticinata:

Alter